

Sygn. akt VI K 141/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Lesku, Zamiejscowy Wydział VI Karny z siedzibą w U. w składzie:

Przewodniczący SSR Joanna Turek

Protokolant Beata Filipów

po rozpoznaniu w dniach 13 listopada, 18 grudnia 2015r. i 31 sierpnia 2016r. w U., na rozprawie

sprawy

A. T. - c. A. i A. z domu K., ur. (...) K., zam. (...)-(...) W., Plac (...), obywatelstwa polskiego, nie karanej, PESEL (...)

oskarżonej o to, że:

w dniu 26 czerwca 2015r. w B., gmina L., pow. (...), woj. (...) kierowała samochodem marki O. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym na terenie parkingu usytuowanego przy drodze nr (...), będąc w stanie nietrzeźwości – 1,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a §1 kk

I. **u z n a j e** oskarżoną A. T. za winną czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia, a stanowiącego przestępstwo z art. 178a §1 kk i za to na podstawie art. 178a §1 kk w zw. z art. 34 §1 i §1a kk oraz art. 35 §1 kk

s k a z u j e

ją na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na podstawie art. 42 §2 kk w zw. z art. 43 §1 kk **orzeka** wobec oskarżonej A. T. **środek karny** w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3(trzech) lat,

III. na podstawie art. 63 §4 kk na poczet orzeczonego środka karnego **zalicza** oskarżonej A. T. okres zatrzymania prawo jazdy od dnia 26 czerwca 2015r.,

IV. na podstawie art. 43a §2 kk **orzeka** wobec oskarżonej A. T. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 (pięć tysięcy) złotych,

V. na podstawie art. 624 §1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy „o opłatach w sprawach karnych” z dnia 23.06.1973 r. (Dz.U. z 1983r. Nr49, poz.223 z zm.) **zwalnia** oskarżoną od uiszczenia kosztów sądowych w tym opłaty, a wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI K 141/15

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 31 sierpnia 2016r.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 czerwca 2015r. oskarżona A. T. przyjechała do miejscowości B. wraz ze swoim konkubentem oraz jego córkami i wyszli w góry. W związku z tym, że bolała ją noga, zeszła z trasy i udała się na parking, gdzie znajdował się samochód marki O. (...) o nr rej. (...) należący do jej matki. Oskarżona wsiadła do samochodu znajdującego się na parkingu i wykonując manewr cofania uderzyła w inny pojazd, co widziała pracująca na parkingu wówczas H. S.. Oskarżona skierowała się samochodem do wyjazdu z parkingu i wtedy H. S. nie dopuściła jej do dalszej jazdy, a na miejsce wezwała funkcjonariusza SG, który następnie powiadomił KPP U...

Badania przeprowadzone A. wykazały stan nietrzeźwości i tak pomiar o godz. 17:10 wykazał 1,10 mg/l, o godz.17:30 1,06 mg/l, zaś o godz.17:47 0,98 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Oskarżona jest uzależniona od alkoholu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień oskarżonej(k.47-48), zeznań świadków H. S. (k.59-60), W. M. (k.59), M. P. (k.58-59), M. K. (k.59) protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k.2), opinii biegłych psychiatrów J. B. i A. J. (k.95-98)

Sąd dał wiarę powyższym dowodom albowiem są one spójne, logiczne i tworzą pozbawiony luk stan faktyczny sprawy.

Świadek H. S. jest świadkiem bezpośrednim zachowania oskarżonej. Natomiast funkcjonariusze KPP U. oraz funkcjonariusz SG posiadają wiadomości na temat zdarzenia od H. S. i oskarżonej.

Badania alcosensorem nie budzą wątpliwości i nie były one w żaden sposób kwestionowane.

Jeżeli chodzi o opinię biegłych psychiatrów to spełnia ona wszelkie wymogi przewidziane przepisami prawa i nie budzi żadnych wątpliwości.

Oskarżona A. T. słuchana przed Sądem formalnie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia. Oskarżona wyjaśniła, że nie chciała wyjechać poza obręb parkingu, a jedynie przeparkować auto do miejsca zacienionego. Odpowiadając na pytanie Sądu wyjaśniła, że miała taką opcję, że posiedzi w samochodzie, a nadto, że w dniu zdarzenia spożywała alkohol. Odpowiadając na pytanie obrońcy wyjaśniła, że jest archeologiem i wykonuje głównie badania autostradowe i w związku z tym niezbędne jest jej prawo jazdy. Ponadto oskarżona wyjaśniła również, że przy wyjeździe z parkingu nie było żadnych znaków drogowych, a ponadto, że leczyła się półtora roku temu na depresję i korzystała z pomocy psychologa i psychiatry.

Sąd dał wiarę częściowo wyjaśnieniom oskarżonej albowiem w części pozostają one w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Istnieje sprzeczność przede wszystkim jeżeli chodzi o zamiar jakim kierowała się oskarżona wsiadając do samochodu

w dniu zdarzenia. Otóż z zeznań funkcjonariusza SG, który jak pierwszy był na miejscu zdarzenia oraz z zeznań pracującej wówczas na parkingu H. S., wynika, że zamiarem oskarżonej było ewidentnie opuszczenie parkingu. Sama oskarżona mówiła bowiem do funkcjonariusza SG, że chciała jechać do W.. Ponadto niewiarygodnym jest twierdzenie oskarżonej jakoby chciała przeparkować samochód w miejsce zacienione z uwagi na to, że świadkowie zgodnie zeznają, że na tym parkingu nie było w ogóle zacienionego. W tej sytuacji Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonej w tym zakresie z uwagi na sprzeczność z zeznaniami świadków.

Na marginesie dodać należy, że ta kwestia i tak właściwie nie wpływa na odpowiedzialność karną oskarżonej, która w ocenie Sądu swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu stypizowanego w art.178a§1 kk poruszając się po terenie parkingu, co będzie przedmiotem rozważań w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Jeżeli chodzi o pozostałe wyjaśnienia oskarżonej A. T. to Sąd dał im wiarę jako korelującym ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Tak, jak to zostało nadmienione w niniejszym uzasadnieniu, jedynym bezpośrednim świadkiem zachowania oskarżonej była H. S., która szczegółowo opisuje zachowanie oskarżonej oraz wątpliwości jakie powzięła co do jej stanu trzeźwości. Świadek opisuje również jakich czynności sama dokonała, aby nie dopuścić oskarżonej do dalszej jazdy. Zeznania tego świadka są spójne, logiczne i wyczerpujące, a jako takim należało dać wiarę w całości.

Sąd dał wiarę również zeznaniom funkcjonariusza SG W. M., który jako pierwszy pojawił się na parkingu w B. Świadek ten zeznaje na okoliczność tego co zastał na miejscu oraz relacji oskarżonej i H. S.. Jego zeznania są spójne, logiczne oraz korelują ze zgromadzonym materiałem dowodowym, a jako takim należało dać wiarę w całości.

Sąd dał wiarę również w całości zeznaniom funkcjonariuszy KPP U., a to M. P. i M. K., którzy przybyli na miejsce zdarzenia. Świadców ci zeznają na okoliczność tego co zastali na miejscu oraz relacji oskarżonej i świadka H. S. i W. M.. Ich zeznania są spójne, logiczne oraz wyczerpujące, a jako takim należało dać wiarę w całości.

Mając na uwadze powyższe rozważania stwierdzić należy, że oskarżona A. T. swoim zachowaniem w dniu 26 czerwca 2015r. wyczerpała znamiona czynu z art.178a§1 kk, gdyż kierowała pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości.

W ocenie Sądu orzekającego nie ma wątpliwości, jak podnosi to obrona, że oskarżona nie wyczerpała swoim zachowaniem znamion czynu z art.178a§1 kk albowiem parking, na którym się poruszała nie mieści się w pojęciu ruchu lądowego z uwagi na to, że nie ma tam żadnych oznaczeń. Takie twierdzenie w ocenie Sądu jest chybione biorąc pod uwagę chociażby stwierdzenie Sądu Najwyższego zawarte w postanowieniu z dnia 28 maja 2008 r., IV KK 29/08, OSNwSK 2008, poz. 1163: „(...) Pojęcie «ruchu lądowego» obejmuje swoim zakresem nie tylko drogi publiczne i strefy zamieszkania, ale wszelkie miejsca ogólnie dostępne, na których odbywa się rzeczywisty ruch pojazdów, a więc również drogi wewnętrzne”.

Niewątpliwie na parkingu, gdzie doszło do zdarzenia ruch pojazdów się odbywał, gdyż takie jest przeznaczenie parkingu, a zatem oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu stypizowanego w art. 178a§1 kk.

Uznając oskarżoną A. T. winną popełnienia czynu zarzucanego z art. 178a§1 kk Sąd wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej kontrowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd uznał, że taki rodzaj kary oraz jej rozmiar spełni swe cele w stosunku do oskarżonej, która jest osobą niekaraną. Natomiast ta sprawa to wynik uzależnienia od alkoholu i problemów osobistych, co wynika z opinii biegłych psychiatrów.

Aktualnie oskarżona twierdzi, że jest zatrudniona przez ojczyma, ale ma problemy ze skończeniem rozpoczętego zadania, a zatem w ocenie Sądu nie posiada środków na spłatę ewentualnej grzywny, tym bardziej, że do uiszczenia ma jeszcze kwotę 5 tysięcy obligatoryjnego świadczenia.

Ponadto na podstawie art. 42§2 kk w zw. z art. 43§1 kk orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym przez okres 3 (trzech) lat.

Sąd uznał, że środek karny w takim rozmiarze spełni swe cele w stosunku do oskarżonej i został on orzeczony w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Na podstawie art.63§4 kk Sąd zaliczył oskarżonej A. T. na poczet orzeczonego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 26 czerwca 2015r.

Ponadto na podstawie art.43a§2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonej A. T. świadczenie pieniężne, które jest obligatoryjne w przypadku skazania z art.178a§1 kk na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 zł (pięć tysięcy)

Sąd wymierzył karę pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie stosownie do treści przepisu art. 53§1 kk:

- według swojego uznania,
- bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy,
- uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu,
- biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność obciążającą przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę duży stan nietrzeźwości oskarżonej oraz uszkodzenie innego pojazdu na parkingu.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę przy wymiarze kary fakt, że oskarżona jest osobą nie karaną (vide: k. 30).

Na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983r. Nr 49 poz.223 ze zm.) Sąd zwolnił oskarżoną od uiszczenia kosztów sądowych w tym opłaty, a wydatkami obciążył Skarb Państwa. Wydając takie orzeczenie Sąd wziął pod uwagę fakt, że oskarżona nie posiada środków na spłatę kosztów sądowych, tym bardziej, że ma orzeczone obligatoryjne świadczenie wysokości 5 tysięcy, a aktualnie przebywa na leczeniu odwykowym.

Końcowo zaznaczyć należy, że Sąd uznał, że brak jest podstaw do warunkowego umorzenia postępowania w niniejszej sprawie z uwagi na nagminność tego typu zachowań. Poza tym w przedmiotowej sprawie stan nietrzeźwości oskarżonej był duży, a swoim zachowaniem spowodowała uszkodzenie innego pojazdu. Zatem biorąc pod uwagę okoliczności tej sprawy brak jest podstaw do zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania.